

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Τὸ μέγιστον καὶ ἀξιολογώτατον τῶν νεωτέρων χρόνων γεγονὸς εἶν' ἀναντιβρόητως ἡ πολιτικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους παλιγγενεσία. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ἐμφανίζονται οὐκ ὀλίγα πρωταγωνισήσαντα καὶ ἐπὶ σοφίᾳ ἢ ἐπὶ πολεμικοῖς κατορθώμασι κλεισθέντα ἔθνη: Βαβυλώνιοι, Ἀσύριοι, Μῆδοι, Πέρσαι κλ. Οὐδὲν ὁμως τούτων παρακμάσαν ἄπαξ καὶ πεσὸν ἀνέστη· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ῥωμαϊκόν, ὅπερ καταβαλὸν εἰς τέλος πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ ἰσχύσαντα, ἐγγύτερά τε καὶ ἀπώτερα, προήχθη μέχρι τοῦ ὕψους τῆς κοσμοκρατίας, ἀφ' οὗ ὑπέκυψεν εἰς τὰς ἐπανειλημμένους τῶν βαρβάρων τῆς ἄρκτου ἐφόδους, δὲν ἐδυνήθη πλέον ν' ἀναζήση. Ἡ πολιτικὴ ἄρα τῶν Ἑλλήνων παλιγγενεσία εἶνε φαινόμενον μοναδικόν· λέγομεν δὲ πολιτικὴν, διότι ἡ πνευματικὴ τοῦ ἔθνους τούτου ὑπαρξίς καὶ ἰσχύς καθ' ἑαυτὴν οὐδὲ στιγμὴν κἀν μίαν διεκόπη. Οἱ Πλάτωνα, οἱ Ἀριστοτέλεις καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Ἑλλάδος δαιμόνιοι νόες ἐκυριάρχουν δι' ὅλου τοῦ μεσαιῶνος ὑπὲρ πολλοὺς κραταιοὺς δυνάστας καὶ τὴν σήμερον ἔτι δεσπόζουσιν ἀδιαφιλωνεκήτως ἐπὶ παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου· οὐδ' ἔχει ἡ οὕτω λεγομένη Κλασικὴ μὀρφωσις πανταχοῦ βᾶσιν ἄλλην πρᾶ τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν. Εἰς αὐτὴν δὲ κυρίως τῆς πνευματικῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ζωῆς τὴν συνέχειαν πρέπει ν' ἀποδοθῇ καὶ ἡ περίστασις

